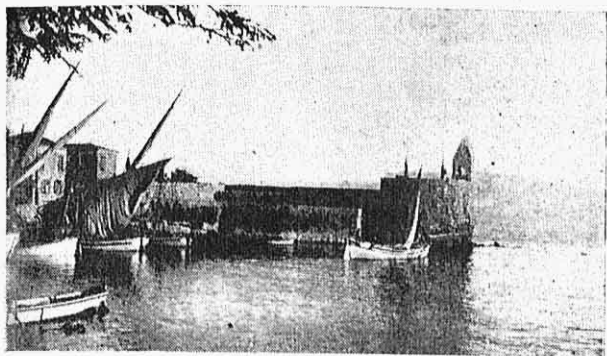

χαρά για τὸ Κάστρο ν' ἀντιφεγγίση κι' αὐτὸ μιὰ τόσο φοβερὴ φλόγα! Ὅλος ὁ κόσμος θὰ ξαναμιλήσῃ γιὰ τοῦ Λεπάντου τὴ θάλασσα καθὼς στὰ 1571, τὸν καιρὸ τοῦ Δὸν - Ζουάν. Μὰ δὲν ἦταν γραφτό.

Ἐτοίμασαν ἓνα Γαλαξειδιώτικο καΐκι καὶ τῶκαμαν μπουρλότο. Ἐνας τιμονιέρης μοναχὸς θὰ τ' ὀδηγοῦσε καὶ θὰ τὸ κολλοῦσε στὰ Τούρκικα δίκροτα. Ρώτησαν οἱ Καπεταναῖοι ποιὸς ἀπ' ὄλους θέλει νὰ ρηχτῆ στὸν ἔνδοξο κίν-

Εἰκ. 3. — Τὰ μουράγια, ὅπου ἐμαρτύρησεν ὁ Παξινός.

δυνο. Ἐνα ροδοκόκκινο παλληκάρι εἴκοσι χρονῶν βγήκε στὴ μέση: — Ἐγώ! Ἦταν ὁ Γιώργος Ἀνεμογιάννης, ὁ Παξινός, τί θέλεις; τὸν ρώτησαν οἱ καπεταναῖοι. «Ἄν σκοτωθῶ, ἀπάντησε, κοκκινίζοντας ἀπ' τὴ ντροπὴ ἀντὶ νὰ κτρινίσῃ ἀπ' τὸ φόβο, στείλτε ὅ,τι εὐχαριστηθῆτε στὸ νησί, στὴν ἀρρεβωνιαστικιά μου!». Ἐφυγε καὶ δὲν ξαναγύρισε. 10 Ἰουνίου 1821. Προτοῦ κολλήσῃ τὸ μπουρλότο στὰ Τούρκικα, φούντωσε ἡ φωτιά. Πήδησε ὁ Παξινός στὴ θάλασσα καὶ κολυμπῶντας τιμόνιζε. Οἱ Τούρκοι τὸν κατάφτασαν μὲ τὶς βάρκες. Μ' ἓνα κουπὶ τὸν ἐχτύπησαν στὸ κεφάλι. Ζαλίστηκε. Τὸν ἔπιασαν ζωντανό. Ἐστειλαν οἱ